

LBRIS

We know
books

Vrăjitoarele din Transilvania

Luna Silva și
Cimitirul Oaselor

Ionela Nicu-Anca

Editura Ink Story
Pucioasa, 2023

Prolog

Undeva, în Pădurea Chimdru exista un loc considerat sacru de către vrăjitoare. Nu era un altar sau cine știe ce spațiu destinat rugăciunii, ci o râpă cu o adâncime de câțiva metri, la care abia se putea ajunge, din cauză că se afla într-un hățiș. Înconjurată de arbuști țepoși, crescuți unul lângă altul, zona aceea era complet inaccesibilă oamenilor obișnuiți. Nu existau cărări care să ducă într-acolo, iar tufișurile îngreunau deplasarea și descurajau înaintarea curioșilor care și-ar fi dorit să descopere ce se găsea dincolo de ele.

În copacii din apropiere sticleau niște obiecte metalice. Se legănau în bătaia vântului și zăngăneau când se atingeau unele de altele. O mulțime de pene de culoare neagră fluturau atârinate de crengi. Prezența acestor lucruri ciudate nu era întâmplătoare. Aveau scopul de a ține ascuns ceea ce se afla pe fundul adânciturii.

Peste tot croncăneau ciori cu ochi sticloși, care parcă erau pregătite de atac. Zburau de pe o ramură pe alta și analizau fiecare mișcare ce avea loc în codru. Se strânseseră în zonă, știind că din când în când avea să li se ofere câte un cadavru din care puteau să se înfrupte nestingherite.

Mergând printre desigurii, ielele¹ se apropiau

¹ Făpturi supranaturale, din mitologia română, cunoscute sub forma unor fecioare cu forță de seducție și puteri magice.

de acel teritoriu înspăimântător. Înaintau una în spatele celeilalte și duceau cu sine niște coșuri în care îndesaseră lucrurile necesare pentru săvârșirea unui ritual. Soarele era pe cale să apună, astfel că vrăjitoarele țineau în mâini lumânări scurte și groase. Cele mai multe dintre ele aduseseră ofrande sub forma unor obiecte sau a unor feluri de mâncare. Se purtau de parcă în groapa aceea și-ar fi găsit sălașul cine știe ce zeități importante, pe care o venerau, sau vreo creatură de care le era frică. Din loc în loc, câteva stropeau malurile râpei cu sânge de găină neagră, fiind convinse că în felul acesta puteau ține spiritele la distanță.

Când ielele se apucară să-și lase darurile și nu mai erau atente la nimic altceva, una dintre ele se strecură prin spatele celorlalte și fugi prin pădure. Era o fată tânără, înfoclită cu șaluri menite să-i ascundă trupul. Alergă cât alergă, însă după câteva sute de metri, rămase fără suflu și se ghemui lângă rădăcinile unui copac bătrân și noduros. Stătu acolo câteva momente, sperând că avea să se liniștească, pentru ca apoi să-și poată continua drumul.

Începuse să-și facă speranțe că nu fusese urmărită, dar, deodată, se auziră niște crengi sfărâmându-se sub tălpile cuiva. Fata tresări. Acum îi era clar că vrăjitoarele veniseră după ea. Trase aer în piept și își ținu respirația. Într-un gest protector, își strânse mâinile în jurul pântecului. După cum arăta, părea că mai avea puțin până la ziua în care urma să aducă pruncul pe lume.

Un strigăt răsună în codru:

Lăcrămioara!

Erau atât de aproape...

Visul

Vara era pe sfârșite, însă soarele strălucea în continuare la fel de orbitor ca la începutul acesteia. Temperaturile, încă ridicate, creau unde jucăușe, ce făceau ca orizontul să pară deformat. Aerul îmbâcsit era aproape irespirabil.

Luna Silva nu suporta deloc acest anotimp. Îl considera ca fiind potrivit pentru acei oameni cărora le plăcea să plece în vacanțe pe plaje exotice. Ea era mai degrabă un om al muntelui, iubind răcoarea, umbra copacilor, pădurile întunecate și natura în cea mai sălbatică formă a ei. Transpirația ce-i lipea hainele de corp o făcea să se simtă murdară și lipsită de apărare în fața razelor soarelui, de care nu întotdeauna se putea adăposti. Se bucura totuși că plecase din capitală, unde vara transforma orașul într-un adevărat infern. Se mutase anul trecut în satul Biertan din județul Sibiu, la numai câteva zile de la moartea bunicii, cea care o crescuse.

Pentru că mama ei decedase imediat ce o adusesese pe lume, Luna nu avusese ocazia să o cunoască.

Tatăl însă nu existase niciodată pentru ea. Nu o căutase, iar în puținele dăți în care încercase să-l găsească, fusese oprită de lipsa de informații ce nu-i permisesese să facă niciun pas în a-l descoperi. Nu-i cunoștea nici măcar numele, pentru că femeia care o crescuse evitase să vorbească despre el și refuzase să-i explice de ce făcuse această alegere. De-a lungul

timpului, renunțase la rolul de „detectiv particular” adoptat în copilărie și se resemnase cu ideea că avea să-și trăiască întreaga viață, fără a ști cu adevărat cum era să aibă o familie.

Când ajunsese în Biertan, locuise o vreme cu prietena din tinerețe a bunicii, Cordelia, dar aceasta nu-i fusese prea mult timp alături, pentru că plecase și se stabilise în Sibiu, alături de fiul ei Codrin. Luna rămase astfel singură în alt colț de țară, printre străini, într-o casă mare, pe care abia începuse s-o cunoască.

La început, crezuse că avea să-i fie imposibil să se integreze în comunitatea locală. Cu toate acestea, reușise treptat să relaționeze cu o parte dintre săteni, în special în perioada Crăciunului, când participase la târgul care se organizase în centrul localității.

Pe lângă toate aceste probleme de acomodare pe care le-a întâmpinat, odată ajunsă în Transilvania, aflase că, în tinerețe, bunica ei se ocupase cu vrăjitoria, având darul vindecării și, într-un mod absurd, descoperise că și ea deținea aceste puteri. Cum magia îi curgea prin vene, Luna nu mai putea duce o viață normală, așa că alesese să se izoleze în acest sat transilvănean.

Locuind aici, găsisese în inima Pădurii Chimdru o întregă așezare formată din femei deținătoare de sânge magic. În anul trecut, făcuse publică existența lor și dăduse în vileag săvârșirea unui furt de către unele dintre ele. După acel incident, o parte dintre vrăjitoare își părăsiseră satul, fiind nemulțumite că se ajunsese la arestarea făptașelor și la uciderea Lisandrei Lupu, succesoare la conducerea clanului. Altele, deși preferaseră să rămână, încercau să o țină pe Luna cât mai departe de lumea magică, în ciuda faptului că, după legile străvechi, ea devenise căpetenia lor.

Erau, desigur, și vrăjitoare care-i ofereau respectul cuvenit. Astfel, satul ajunsese să fie împărțit în două, iar conflictele mocneau, așteptând momentul potrivit pentru a ieși la suprafață.

Chiar dacă nu-și dorea asta, Luna era în continuare legată de ținutul misterios al ielelor, întrucât acesta îi aparținea, făcând parte din moștenirea pe care o primise de pe urma bunicii decedate, împreună cu cele două case: cea din capitala țării, aflată pe strada Mărgelilor nr. 75 și cea din Biertan, de pe strada 1 Decembrie 1918, nr. 19. Mai mult decât atât, ultima dorință a femeii care o crescuse fusese ca ea să împlinească Profetia, ce susținea că „viața știută de vrăjitoare” avea să ia sfârșit. Din acest motiv, Luna își propusese să facă o serie de schimbări în modul în care acestea își duceau existența, pentru a le aduce cât mai aproape de traiul din zilele noastre.

În afara relației sale cu ielele, ea avea o viață simplă. Începuse să lucreze ca supraveghetor de sala în cadrul Complexului Național Muzeul Biertan, după plecarea lui Codrin, care nu reușise să păstreze acest post din cauza condiției speciale în care se afla. Fata descoperise că magia selenară îl afectase și pe el, însă dacă nașterea într-o seară cu lună plină îi dăruise ei harul vindecării, lui îi luase șansa de a duce o viață normală, schimbându-l într-un monstru. Timp de câteva zile pe lună, fiul prietenei bunicii trebuia să se ascundă, pentru a-i păzi pe ceilalți de ceea ce le-ar fi putut face atunci când devenea un lup mânat doar de instincte animalice.

Astăzi, ca în fiecare zi, de altfel, Luna termina programul la ora optsprezece. Nu avea alte activități planificate pentru restul zilei, așa că, tot ce-și dorea era să ajungă acasă, unde plănuia să se odihnească,

petrecându-și timpul în liniște și pace. Viața ei se limita, cel mai adesea, la îndatoririle pe care le avea în satul Iele și cele de la locul de muncă. În puținul timp care îi rămânea încerca să-și regăsească echilibrul pierdut odată cu moartea bunicii. Nu era o persoană foarte activă, ci mai degrabă o fire liniștită și contemplativă, înclinată spre a avea trăiri cu o puternică încărcătură emoțională.

Era una dintre zilele acelea, în care satul părea amorțit. Pe drum nu se zărea niciun om și liniștea, care se așternuse peste tot, dădea impresia că locul era părăsit. Doar vântul adia din când în când, risipind căldura ce pârjolise întreaga natură.

Luna mergea încet, fără să se grăbească. Făcea asta din cauză că nu suporta să transpire, dar și pentru că nu avea pe nimeni care să o aștepte.

Casa în care stătea nu era una modernă, lipsită de poveste, ci o clădire mare, construită în stil săsesc, cu parterul îmbrăcat în cărămidă roșie, care lăsa să se înțeleagă că întreg ansamblul se afla acolo din timpuri îndepărtate. Etajul și mansarda se bucurau de o tencuială albă, ce contrasta cu obloanele maro, din lemn, ale ferestrelor cu șprosuri. Simetria era elementul-cheie al acestei clădiri care ascundea atât de multe secrete și întâmplări ieșite din comun. Intrarea era, de asemenea, una impunătoare, constituită dintr-o ușă dublă, din lemn, pe care erau sculptate modele florale. Deși veche și cam neîngrijită, casa avea o măreție aparte, lăsând impresia unui loc în care magia se împletea cu realitatea.

Luna pătrunse în locuință, păstrând acel aer liniștit, specific omului care duce o viață plictisitoare și lipsită de griji. După ce lăsă geanta pe fotoliu, își luă un măr dintr-o fructieră pe jumătate goală și se

îndreptă spre dormitorul său de la etaj. De cele mai multe ori, abia dacă-i ajungea timpul să gătească sau să se ocupe de întreținerea construcției care avea niște dimensiuni considerabile. Rareori făcea cumpărături și, din această cauză, mâncarea era cam greu de găsit în bucătăria ei. Noroc că nu era o fire pretențioasă și se mulțumea cu niște nimicuri, despre care nu se putea spune că reprezentau o masă în adevăratul sens al cuvântului.

Camera ei era mică, cu mobilă albă, îngălbenită de trecerea timpului, dar suficient de cochetă și practică pentru a-i satisface nevoile. Nu voia mai mult și nici nu considera că-i trebuia altceva. Învățase să se bucure de lucrurile mărunte în copilăria plină de lipsuri pe care o trăise alături de bunică. Luna mâncă mărul, ronțăindu-l până la cotor, se schimbă în niște pijamale lăbărțate, apoi se aruncă pe pat. În scurt timp adormi și începu să viseze...

Se făcea că se plimba prin pădure, însă aceasta nu arăta ca în zilele în care ea o străbătuse. Era mai întunecată, iar aerul umed și lipicios părea încărcat cu o ceață densă, care împânzea întreg ținutul. În codru era o liniște deplină. Nici măcar frunzele, crengile sau firele de iarbă nu se clinteau, ca și când timpul ar fi stat pe loc. Chiar și vântul uitase să mai bată. Natura era pur și simplu încremenită. Toată această nemișcare făcea ca simțurile ei să devină din ce în ce mai ascuțite.

Deodată, de prin apropiere, se auzi urletul unui lup. Sunetul puternic și prelung lăsa să se înțeleagă că fiarei îi era foame.

Luna tresări. Îi era frică. Nu cunoștea zona în care se afla, așa că o luă la fugă, fără a ști încotro se îndrepta. Cu siguranță, se îndepărtase de marginile

pădurii sau de drumul forestier care duceau spre satul Iele.

La un moment dat, ajunse la niște desişuri. Se opri puțin, apoi începu să-și croiască drum printre ele, îndepărtând cu mâinile crengile care amenințau să-i zgârie fața. Acela fu momentul în care îl văzu... Lupul era chiar înaintea ei.

Ceea ce urma să se întâmple nu era deloc ceva obișnuit. În loc să se ascundă de monstru, ea se luă după el printre arbuștii țepoși, ca și când acesta ar fi fost un soi de călăuză. Nu știa încotro se îndrepta sau de ce se afla acolo, însă un lucru îi era foarte clar, avea niște sentimente contradictorii. Era speriată, dar nu din cauza prezenței fiarei, care, spre surprinderea ei, părea să o liniștească. Nu-i era teamă că avea să fie sfârtecată. Atunci, își dădu seama că, de fapt, își făcea griji pentru siguranța unei alte persoane.

Merse ce merse, până când reuși să treacă de porțiunea aceea plină de spini și ajunse la marginea unei râpe. De acolo nu mai avea unde să se ducă. Se opri pe malul înalt de pământ, iar lupul veni și se așeză lângă ea. Inima îi bătea cu putere. Scruta întunericul căutând ceva sau pe cineva. Din cine știe ce motiv, era foarte agitată. Atunci, un miros greoi, ca de cadavru aflat în stare de putrefacție, îi inundă nările. Bătăile inimii i se întetiră și lacrimile începură să-i curgă pe obraji, intuind că acolo se petrecuse ceva necurat. În zbuciumul acela, începu să plângă în hohote și, pe neașteptate, auzindu-și propriile suspine, se trezi...

Totul fusese doar un vis, dar după intensitatea cu care-l trăise știa că era unul dintre acelea care aveau să se împlinească. Urma să se petreacă ceva rău și, pentru că era singura cunosătoare a acestor amănunte, avea datoria să intervină.

Semnalul de alarmă

Coșmarul pe care Luna îl avusese îi dăduse o stare de rău. Încercă să se dea jos din pat, dar îi tremurau picioarele așa de tare, încât nu reuși să se ridice. Se simțea epuizată, ca și când și-ar fi petrecut cu adevărat noaptea alergând prin pădure. Un fior rece îi trecu pe șira spinării. Era atât de transpirată, încât hainele i se lipiseră de trup. Avea gura complet uscată. Îi era tare sete. Gândul că acel vis putea avea o semnificație ascunsă o neliniștea.

Câteva raze de soare pătrundeau pe fereastră, luminând întreaga încăpere. Matinală din fire, Luna se trezea întotdeauna înainte de răsărit. De data aceasta însă, nu o făcuse.

Pe noptiera din dreapta patului, veșnic conectat la încărcător, se afla telefonul primit de la Codrin. Îl ținea acolo, fără a-l folosi cu adevărat. De altfel, nici nu prea avea cu cine să poarte o conversație. În ciuda acestui fapt, adevăratul motiv pentru care nu-l lua cu sine era cu totul altul. Micul obiect îi aducea aminte de persoana care i-l dăruise, iar acest lucru o făcea să sufere. Din când în când, se uita la apelurile primite pentru a vedea dacă el o mai căuta. Nu îndrăznise să-i răspundă niciodată. La început, nu o făcuse pentru că fusese prea supărată și nu dorise să-i vorbească. Mai târziu, se simțise rușinată și nu știuse cum să explice ignoranța de care dăduse dovadă. Odată cu trecerea timpului, acele apeluri se răriseră, pentru ca în cele

din urmă să se oprească.

Lipsită de entuziasm, Luna ridică mobilul, verifică ora, după care-l aruncă în grabă înapoi. Era opt și jumătate. La nouă trebuia să fie la serviciu. Brusc, uită de starea de rău care o cuprinsese după acel vis și se apucă să se îmbrace cu repeziciune. Își luă geanta scorjită, cu bretea lungă, asemănătoare celor purtate de poștași, apoi coborî în salon.

Ieși din casă și alergă într-un suflet până la muzeu, unde era deja așteptată de un grup de turiști. Fiind sezonul vacanțelor, numărul oamenilor care veneau să viziteze localitatea era considerabil. Din acest motiv, se putea spune că Luna trecea printr-o perioadă destul de încărcată și obositoare. Avu astfel parte de o zi plină, în care aproape că nu apucă să-și ia vreo pauză. Orele se scurseră una după alta, într-un ritm amețitor și, când termină în sfârșit toată treaba, era deja trecut de optsprezece.

Deși își dorea să meargă acasă cât mai repede cu putință, făcu o scurtă oprire sub stejarul secular de la marginea satului. Se obișnuise să treacă pe acolo aproape în fiecare zi, după finalizarea programului. Era locul unde, în urmă cu un an, ea și Codrin se consultaseră pentru ultima dată, înainte să pătrundă în satul vrăjitoarelor cu scopul de a recupera Donariul din Biertan. Visase că aveau să se regăsească sub acel copac, într-o zi de vară și, pentru că era deja mijlocul lunii august, spera că urmau să se întâlnească în curând. De fiecare dată însă, pleca dezamăgită, dar asta nu o făcea să renunțe la a reveni.

Captivă în propriile gânduri și cuprinsă de nostalgia vremurilor trecute, privi în depărtare, spre întinderea Pădurii Chimdru. Atunci, îl zări... Un firisor cenușiu de fum ce se înălța pe deasupra coroanelor

copacilor. Știa că acela reprezenta un semnal de alarmă. Făcuse o învoială cu vrăjitoarele, prin care stabilise ca ele să folosească un astfel de șiretlic pentru a o chema în satul lor când aveau nevoie să-i ceară sfatul. Nemulțumită, începu să ofteze. Nu era deloc încântată de faptul că trebuia să dea ochii cu acele femei sălbatice. Clătină din cap a dezaprobare și porni spre codru.

Deși nu se simțea ca fiind adevărata conducătoare a ielelor, Luna nu era în stare să le refuze atunci când îi cereau ajutorul. Pentru a le putea sprijini, stabilise împreună cu acestea componența unui consiliu, pe care îl consulta în luarea deciziilor. Vrăjitoarele însă, viclene din fire, reușiseră să manipulese lucrurile în favoarea lor. Chiar dacă o lăseseră să creadă că ea alesese membrele adunării menite să ofere sfaturi, în realitate, bătrânele satului, cele care conduceau cu adevărat locul, se băgaseră cu forța în acest grup relativ select, pentru a se asigura că o țineau pe Luna sub control și nu-i permiteau să schimbe prea multe aspecte din viața lor. Desigur că-i dăduseră voie și ei să opteze pentru câteva femei care să-i fie alături, astfel încât să trăiască cu impresia că avea autoritatea ce i se cuvenea.

Consiliul era alcătuit din zece membre, doar trei dintre acestea fiind cu adevărat stabilite de Luna. Ea optase pentru Smaranda și Agata, care erau de fapt mama și bunica Cezarei, menajera sa din anul trecut, dar și pentru Dumbrăvița, o tânără cu o fiică în vârstă de vreo opt anișori.

Smaranda avea în jur de cincizeci de ani, însă își păstrase trăsăturile tinerești. Cu părul lipsit de fire albe și subțire la trup, ea era încă sprintenă și ageră la minte. Semăna atât de mult cu fiica ei, încât Lunei